

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «ЮРІЙ ІВАНОВ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF YURIY IVANOV v. UKRAINE)**

(Заява № 40132/02)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

14 грудня 2006 року

ОСТАТОЧНЕ

23/05/2007

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Юрій Іванов проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. П. Лоренцен (P. Lorenzen), Голова,
пані С. Ботучарова (S. Botoucharova),
п. К. Юнгвірт (K. Jungwiert),
п. В. Буткевич (V. Butkevych),
пані М. Цаца-Ніколовська (M. Tsatsa-Nikolovska),
п. Р. Маруст (Mr R. Maruste),
п. М. Віллігер (M. Villiger), судді,
та пані К. Вестердік (C. Westerdiek), Секретар секції,
після обговорення в нарадчій кімнаті 20 листопада 2006 року,
виносить таке рішення, що було прийняте того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справу порушено за заявою (№ 40132/02), поданою проти України до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) громадянином України паном Юрієм Геннадійовичем Івановим (далі – заявник) 25 жовтня 2002 року..

2. Заявника представляв пан П. Кукта. Уряд України (далі – Уряд) був представлений його Уповноваженим – пані В. Лутковською.

3. 24 березня 2005 року Суд вирішив направити на комунікацію Уряду скаргу заявника. Відповідно до положень пункту 3 статті 29 Конвенції Суд вирішив розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви одночасно.

ЩОДО ФАКТІВ**I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ**

4. Заявник народився в 1971 році і проживає в м. Дніпродзержинську.

5. В 2002 році заявник розпочав провадження в Комісії з трудових спорів проти ДП «Агрофос» (далі – ДПА), вимагаючи відшкодування заборгованості з заробітної плати та компенсацію. Рішенням від 26 лютого 2002 року Комісія з трудових спорів задовольнила скарги

заявника і зобов'язала ДПА виплатити заявнику заборгованість по заробітній платі у розмірі 3427,09 грн¹ та інші компенсації.

6. 18 липня 2002 року заявник звернувся до Баглійського районного суду м. Дніпродзержинська з позовною заявою про стягнення з ДПА заборгованості з заробітної плати та компенсації. 23 серпня 2002 року суд залишив позовну заяву без розгляду у зв'язку з неможливістю провести судові засідання, про яке заявник був повідомлений завчасно. Заявник не оскаржив це рішення.

7. 5 вересня 2002 року заявник знову звернувся до цього ж суду з такою ж заявою проти ДПА. Рішенням від 26 вересня 2002 року суд присудив заявнику 3842,86 грн² на відшкодування заборгованості та інших виплат.

8. 10 квітня та 1 жовтня 2002 року державна виконавча служба Баглійського району м. Дніпродзержинська відкрила виконавчі провадження за рішеннями від 26 лютого та 26 вересня 2002 року відповідно.

9. 5 серпня 2002 року Міністерство палива та енергетики України ліквідувало ДПА та призначило ЗАТ «Дніпропетровський завод мінеральних добрив» (далі – ДЗМД) – частка державного майна в якому становила 40% статутного фонду – його правонаступником.

10. 24 березня 2003 року заявник подав скаргу на дії державного виконавця до Баглійського районного суду. Листом від 2 квітня 2003 року голова суду повернув скаргу до районного управління юстиції без розгляду.

11. 2 лютого 2004 року виконавча служба повідомила заявника про те, що рішення, винесене на його користь, не виконане у зв'язку з значною кількістю виконавчих проваджень, відкритих щодо ДЗМД, а також про те, що процедура примусової реалізації майна боржника була призупинена Законом «Про введення мораторію на примусову реалізацію майна» від 29 листопада 2001 року. Виконавча служба повідомила заявника, що майно ДЗМД перебувало у податковій заставі з 1 березня 2004 року.

12. 7 квітня 2004 року Господарський суд Дніпропетровської області виніс ухвалу про порушення провадження у справі про банкрутство ДЗМД. За повідомленням Уряду провадження триває і досі.

13. 29 квітня 2004 року заявник звернувся зі скаргою на виконавчу службу до Баглійського районного суду, вимагаючи компенсацію у зв'язку з невиконанням рішення, винесеного на його користь. 29 листопада 2004 року суд відхилив скаргу заявника. Заявник не оскаржував це рішення.

1. Близько 772 євро.

2. Близько 765 євро.

14. 2 вересня 2004 року рішення від 26 лютого 2002 року було повністю виконане. Рішення від 26 вересня 2002 року залишається невиконане в значній його частині (1059 грн¹).

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

15. Відповідне національне законодавство викладене у справі «Ромашов проти України» (№ 67534/01, пп. 16-18, від 27 липня 2004 року).

ЩОДО ПРАВА

I. ЩОДО ПРИЙНЯТНОСТІ

A. Скарга щодо тривалості виконання рішень від 26 лютого та 26 вересня 2002 року

16. Заявник скаржився на неспроможність державних органів виконати рішення Комісії з трудових спорів від 26 лютого 2002 року та рішення Баглійського районного суду м. Дніпродзержинська від 26 вересня 2002 року в належний термін та, відповідно до останнього рішення, повністю. Він посилається на пункт 1 статті 6 та статтю 13 Конвенції, а також статтю 1 Першого протоколу, які зазначають:

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру.»

Стаття 13

«Кожен, чиї права та свободи, визнані в цій Конвенції, було порушено, має право на ефективний засіб юридичного захисту в національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, які здійснювали свої офіційні повноваження.»

1. Близько 175 євро.

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів...»

17. Уряд стверджує, що заявник не використав усі засоби захисту на національному рівні, оскільки він не тільки не оскаржив рішення від 29 листопада 2004 року, але й не подав заяви до Господарського суду Дніпропетровської області, щоб бути включеним в список кредиторів ДЗМД в ході провадження про банкрутство останнього. Уряд вважає, що заяву має бути визнано неприйнятною або викреслено з реєстру справ.

18. Суд нагадує, він уже неодноразово заперечував аналогічні зауваження Уряду у справах, подібних до цієї (див. «Гаркуша проти України», № 4629/03, пп. 18-19, від 13 грудня 2005 року), та не бачить підстав дійти протилежного висновку в цій справі.

19. Суд робить висновок про те, що скарги заявника стосуються серйозних питань фактів та права відповідно до Конвенції, визначення яких вимагає розгляду заяви по суті. Суд не бачить причин визнати дані скарги неприйнятними.

В. Інші скарги

20. Заявник також скаржиться на порушення пункту 1 статті 6 Конвенції, а саме: на несправедливість, результат та тривалість процесу проти виконавчої служби.

21. Таким чином, оскільки заявник скаржився на результат та несправедливість вищезгаданого процесу, Суд зазначає, що він не оскаржував рішення від 29 листопада 2004 року до апеляційного суду Дніпропетровської області. Отже заявник не може вважатись таким, що вичерпав усі засоби юридичного захисту, що були в його розпорядженні відповідно до українського законодавства. Щодо скарг заявника на тривалість цих проваджень, Суд зазначає, що вони тривали близько семи місяців. Такий період не перевищує розумного строку в значенні пункту 1 статті 6 Конвенції, тому дана заява є явно необґрунтованою. Таким чином, дана частина заяви має бути відхилена відповідно до пунктів 1,3 та 4 статті 35 Конвенції.

II. ЩОДО СУТІ

22. У своїх зауваженнях щодо суті скарг заявника про тривалість та невиконання рішень від 26 лютого та 26 вересня 2002 року Уряд надає аргументи, схожі на аргументи, наведені у справах «Ромашов проти України» та «Войтенко проти України», стверджуючи про відсутність порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу (див. згадану вище справу Ромашова, п. 37, та «Войтенко проти України», № 18966/02, від 29 червня 2004 року, п. 37).

23. Заявник з цим не погодився.

24. Суд зазначає, що рішення Комісії з трудових спорів від 26 лютого 2002 року залишалось невиконаним протягом близько двох років та п'яти місяців, в той час як рішення Баглійського районного суду м. Дніпродзержинська від 26 вересня 2002 року виконувалось протягом більше чотирьох років і на даний момент залишається не виконаним.

25. Суд нагадує, що ним уже було неодноразово констатовано порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу у справах, подібних до цієї (див. згадану вище справу Ромашова, пп. 42-46, та вищезазначену справу Войтенка, пп. 53-55).

26. Розглянувши усі подані до нього матеріали справи, Суд вважає, що Уряд не надав жодних фактичних доказів і переконливих аргументів, які могли б змусити Суд дійти протилежного висновку у цій справі. Таким чином, мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу.

27. Суд не бачить необхідності розглядати цю заяву у світлі статті 13 Конвенції (див. «Деркач та Палек проти України», № 34297/02 та 39574/02, п. 42, від 21 грудня 2004 року).

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

28. Стаття 41 Конвенції зазначає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію.»

29. Заявник не подав вимоги щодо справедливої сатисфакції в строки, встановлені Судом, відповідно Суд нічого не присуджує (правило 60 Регламенту).

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скарги заявника відповідно до пункту 1 статті 6, статті 13 Конвенції та статті 1 Першого протоколу щодо затримки виконання рішень, винесених на його користь, прийнятними, а решту скарг неприйнятними;
2. *Вирішує*, що у цій справі було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;
3. *Вирішує*, що у цій справі було порушення статті 1 Першого протоколу;
4. *Вирішує*, що немає потреби розглядати скаргу заявника у світлі статті 13 Конвенції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 14 грудня 2006 року відповідно до пп. 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

Клаудія ВЕСТЕРДІК
(Claudia Westerdiek)
Секретар

Пеер ЛОРЕНЦЕН
(Peer Lorenzen)
Голова